

РЕШЕНИЕ

№ 231

гр. Шумен, 10.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ШУМЕН, IX-И СЪСТАВ, в публично заседание на
единадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния
състав:

Председател: **Димитър П. Димитров**

при участието на секретаря **Татяна Б. Тодорова**
като разглежда докладваното от **Димитър П. Димитров** Гражданско дело №
20233630102445 по описа за 2023 година

Производството е образувано по иск, с правно основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД, от Н. К. Н. от с. М., Общ. Шумен, чрез пълномощника адв. П. от ШАК, против „Електроразпределение Север“ АД гр. Варна, при участието на трето лице – ЗК „Уника“ АД, като помагач на ответника, за осъждане на ответника да плати на ищеца сума в общ размер 10 045.75 лв. - обезщетение за пропуснати ползи от неползване на собствен недвижим имот, предвид липса на електричество, поради бездействие на служителите при ответника, за периода от 12.11.2020 г. до 20.02.2023 г., ведно с искане за присъждане на законна лихва върху сумата, считано от исковата молба – 06.11.2023 г., до окончателното плащане.

Ищецът обосновават исковата си претенция твърдейки, че е собственик на недвижим имот: стопански двор, УПИ - VI от квартал 1 „Д“, с площ от 1080 кв. м., в урбанизираната територия – с. М., община Шумен, при граници: улица, имоти с № III, IV, V, VII и VIII, ведно с построените в него масивна сграда „Клуб на бригадира“, състояща се от стая с площ от 22 кв. м. и стая с площ от 10 кв. м. и навес с площ от 200 кв. м.. В края на 2015 г. подал Заявление до ответното дружество за проучване условията за присъединяване

към електроразпределителната мрежа. След посещение на място от страна на служители при ответника, на ищеца било предложено да бъде поставено СТИ в най - близкия трафопост. Предложеният вариант бил неудовлетворителен и на 08.01.2016 г. ищецът подал Заявление за проучване условията за присъединяване, като посочил, че иска становище, което да е съобразено с Наредба № 6, чл. 29, ал. 5 - СТИ да бъде монтирано на границата на имота. На 22.02.2016 г. ищецът получил Становище с Изх. № Ш16-1228/19.02.2016 г., което за него било отказ от достъп до електроразпределителната мрежа. Счита че от бездействието на ответното дружество е нарушено задължение разписано в чл. 20 ОУДПЕЕЕМ - да пренася електрическа енергия до границата на собственост между електрическите съоръжения на клиента и електроразпределителната мрежа при условията на равнопоставеност на обслужваната територията, поради което на 03.02.2017 г. предявил иск, по който с Решение № 44/22.02.2018 г., по описа на ШОС, ответната страна била осъдена, но не изпълнила задължението си да издаде исканото Становище за присъединяване, с което продължавали да му нанасят имуществени вреди от невъзможността да ползва собствения си имот, тъй като в него нямало електричество. По същите причини е завел дело № 1088/2018 г., по описа на РС Шумен, за пропуснати ползи през периода от 03.02.2017 г. до 13.04.2018 г., по което имало влязло решение № 242/14.11.2019 г. на ШОС. С настоящата искова молба претендира обезщетение за пропуснати ползи, поради бездействие на служителите при ответника, в размер на 2000 лв., частично от 15 000 лв., считано от 12.11.2020 г. до 20.02.2023 г., ведно със законна лихва върху сумата, считано от исковата молба до окончателно плащане, изменен в съдебно заседание по реда на чл. 214 ГПК за сумата 10 045.75 лв. Претендира разноски.

В предоставения, по реда на чл. 131 ГПК срок, ответникът подава писмен отговор на исковата молба с изложени твърдение, от които може да се направи извод, че счита исковата претенция за неоснователна. Претендира разноски.

Третото лице помагач подава становище, в което не оспорва наличието на валидно застрахователно отношение между ЗК „Уника“ АД и „Електроразпределение Север“ АД, обективизирана в застрахователна полица № 20005F21094, с период на валидност от 00.00 ч. на 04.12.2020 г. до 24.00 ч. на 03.12.2021 г.. Присъединява се към становището на ответното дружество,

както по основателността на иска, така и по отношение на доказателствата и доказателствените искания. Не прави доказателствени искания. Представя писмени доказателства.

В съдебно заседание ищецът поддържа иска, както е предявен, а ответникът - отговора на исковата молба. Третото лице помагач на ответника – ЗК „Уника“ АД, намира искът за неоснователен.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени в съвкупност и поотделно, ШРС – девети състав прие за установено от фактическа страна следното:

От приложен към исковата молба НА № 200, том 7, рег. № 11579, дело № 1030/2015 г., по описа на Нотариус С. С., рег. № 9024, на НК /лист 10 от делото/, се установява, че на 05.09.2015 г., чрез продажба, ищецът Н. К. Н. станал собственик на недвижим имот: масивна сграда „Клуб на бригадира”, състояща се от стая с площ от 22 кв. м. и стая с площ от 10 кв. м., навес с площ от 200 кв. м., построени в стопански двор, ПИ - VI от квартал 1 „Д“, с площ от 1080 кв. м., в урбанизираната територия – с. М., община Шумен, област Шумен, при граници на земята: улица, имоти с №№ III, IV, V, VII и VIII.

Страните не спорят, а и от събраните доказателства се установява, че в началото на 2016 г. ищецът подал до „Електроразпределение север“ АД /по това време „Енерго-про мрежи“ АД/ гр. Варна, Искане /лист 18 от делото/, за проучване условията за присъединяване на процесния имот към електроразпределителната мрежа.

Със Становище изх. № 1228/19.02.2016 г., по описа на ответното дружество /лист 21 от делото/, изготвено на основание чл. 12, ал. 1, т. 2 от Наредба № 6/24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи, са разяснени предпоставките при наличието на които, според „Енерго – про Мрежи”, процесният имот на може да бъде присъединен към електропреносната мрежа, с които ищецът не бил съгласен, поради което последвали жалби до ДКЕВР и иски молби.

От приобщените доказателства събрани по ГД № 331/2017 г., по описа на ШРС, ведно с ВГД № 16/2018 г., по описа на ОС Шумен; ВЧТД № 70/2017 г., по описа на ОС Шумен; ГД № 1088/2018 г., по описа на РС Шумен, ведно с

ВГД № 158/2019 г., по описа на ОС Шумен; ГД № 317/2019 г. по описа на Апелативен съд Варна; ВГД № 268/2018 г., по описа на ОС Шумен; АД № 10251/2018 г., по описа на Административен съд - София град, се установява, че Н. Н. е предявил срещу „Енерго-про мрежи“ АД /чийто правопреемник е ответникът/ два иска с правно основание чл. 49 ЗЗД, като с влезли в сила решенията ответното дружество било осъдено да плати на ищеца обезщетения за претърпени имуществени вреди, причинени от неправомерни действия и бездействия на лица, на които ответникът е възложил работа, при и по повод изпълнение на същата, изразяващи се в пропуснати ползи от неправомерно лишаване на ищеца от право на ползване върху неговия собствен недвижим имот поради липса на ел. енергия, за различни периоди.

Със Становище изх. № Ш16-1228/21.02.2023 г./ л. 58 по делото/ на основание чл. 12, ал. 1 от Наредба № 6/24.02.2014 г. за присъединяване на производители и клиенти на електрическа енергия към преносната или към разпределителните електрически мрежи, ответното дружество уведомява ищеца, че предстои присъединяване на обект към елразпределителната мрежа, чрез изграждане/монтиране на електромерно табло 1Т на стълб до имота на клиент и захранването му по подходящ начин, както и монтаж на СТИ с необходимата предпазна и комуникационна апаратура в електромерното табло.

Разпитан в съдебно заседание свидетелят М. С. С. твърди, че към имотът на ищеца, находящ се в с. М., обл. Шумен, представляващ стопански двор, вече бил електрозахранен, както и че е виждал Н. там, но не знае какво е правил.

Съгласно Заключение на допуснатата по делото съдебно-икономическа експертиза /л. 172/ се установява, че средния пазарен наем на ден за процесния имот, ако е електрозахранен възлиза на 12.44 лева, а ако не е електрозахранен – 0.35 лева.

Представени са и други неотносими към правния спор писмени доказателства.

При така установената фактическа обстановка, като взе предвид становищата на страните и обсъди събраните доказателства, съдът прави следните правни изводи.

Отговорността на лицата, които са възложили другиму извършването на някаква работа, за вредите, причинени при или по повод на тази работа, е за чужди противоправни и виновни действия или бездействия, с които е причинено пряко деликтно увреждане – т. нар. деликтна отговорност. Отговорността по чл. 49 ЗЗД има обезпечително - гаранционна функция и произтича от вината на натоварените с извършването на работата лица. Тази отговорност е за вреди, причинени от работници или служители на възложителя при или по повод на възложената им работа и тогава, когато не е установено кой конкретно измежду тях е причинил тези вреди.

От една страна основателността на предявеният иск /т. е. за да възникне задължението за обезщетяване на вреди, респективно правото на пострадало лице да търси обезвреда/, предполага кумулативното наличие на следните предпоставки, които ищецът трябва да установи: възлагане на работа от ответника на прекия причинител на вредите; противоправно деяние /действие или бездействие/ на изпълнител, което е за изпълнението или по повод изпълнението на възложена работа; вреда за ищеца по иска; причинна връзка между деянието и вредата и вина на извършителя, която се предполага. Конкретните лица, осъществили деянието, не е необходимо да се установят, а само качеството им на изпълнители на възложената работа. Липсата на който и да е елемент от фактическия състав води до неоснователност на исковата претенция.

От друга страна се установи, че между страните по настоящото дело са били водени други дела: ГД № 331/2017 г., по описа на ШРС, съответно ВГД № 16/2018 г., по описа на ШОС и ГД № 1088/2018 г., по описа на ШРС, съответно ВГД № 158/2019 г., по описа на ШОС, с напълно идентичен предмет, с изключение периода на претендирано обезщетение, по които са постановени влезли в сила съдебни актове, поради което се е формирала сила на пресъдено нещо по смисъла на чл. 297 ГПК, т. е. със сила на пресъдено нещо се ползват съдебно установените правопораждащи факти, които индивидуализират спорното право чрез основанието и петитума на исковите. Формирана по този начин, силата на пресъдено нещо задължава съда да възприеме напълно тези факти. Поради това, настоящият състав на ШРС намира, че по делото не се нуждаят от доказване: извършване от страна на ответника, чрез лица, на които е възложило работа, на деяние, изразяващо се в

бездействие във връзка с възложени по силата на издадена лицензия задължения за свързване на собствения на ищеца имот към електроразпределителната мрежа и противоправността на деянието, както и вината на ответника при извършване на деянието.

По делото се установи, че Н. Н. е собственик на описания по-горе недвижим имот, находящ се в с. М., обл. Шумен както и, че към момента на приключване на съдебното дирене същият е електроснабден, за което на 21.02.2023 г. от ответното дружество са дали положително становище на основание чл. 12, ал. 1 от Наредба № 6/24.02.2014 г..

От събраните гласни доказателства се установи, че и през процесния период от 12.11.2020 г. до 20.02.2023 г., ищецът е лишен от възможността да ползва същия по предназначение поради липса на доставяна електрическа енергия от страна на ответника. Тоест, доказани са и предпоставките – наличие на вреди, изразяващи се в пропуснати ползи от невъзможността да се ползва имота и причинната връзка с поведението на ответника.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че по делото е доказано осъществяване елементите от фактическия състав на деликт, от който възниква задължението на ответника да поправи всички вреди, пряка и непосредствена последица от увреждането. Претендират се имуществените вреди, изразяващи се в пропуснати ползи, поради което „Електроразпределение Север“ АД дължи обезщетение, което се равнява на разликата между пазарната наемна цена за електрозахранен и неелектрозахранен имота на ищеца за претендирания период от 12.11.2020 г. до 20.02.2023 г..

От неоспореното заключение по допуснатата съдебно-икономическа експертиза се установи, че размерът на пазарната наемна цена за електрозахранен имот за този период възлиза на 10 336.60 лева, а за неелектрозахранен – 290.82 лева или разликата от 10 045.75 лв. представлява претърпени имуществени вреди, от противоправно неизпълнение задълженията на длъжностни лица от ответното дружество за присъединяване на имота към електрическата мрежа, изразяващи се в пропуснати ползи поради липса на доставяна електрическа енергия при упражняване от ищеца право на ползване върху собствения му недвижим имот, находящ се в с. М., обл. Шумен, при което претенцията следва да бъде уважена в претендирания

размер, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 20.02.2023 г. до окончателното плащане.

Относно разноските по делото:

Предвид изхода на делото разноски следва да бъдат присъдени в тежест на ответника, като съгласно представен списък по чл. 80 ГПК /л. 174/, ищецът претендира разноски в общ размер на 2136.83 лева, от които 1 500,00 лева адвокатско възнаграждение. От ответника е направено възражението за прекомерност на платеното от ищеца възнаграждение за един адвокат. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК съдът може, по искане на насрещната страна, да присъди по-нисък размер на разноските, в частта за платено възнаграждение на адвокат, ако то се явява прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, но не по – малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 ЗА, която разпоредба препраща към Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В процесния случай, в съответствие с чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималния размер на възнаграждението възлиза на 1304.12 лв.. От друга страна обаче Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения не съответства на правото на ЕС, поради което не следва да се прилага. Посочените в Наредбата размери на адвокатски възнаграждения могат да служат единствено като ориентир при служебно определяне на възнаграждения за процесуално представителство, но без да са обвързващи за съда. Тези размери, както и приетите за подобни случаи възнаграждения в Наредбата за задължителната правна помощ, подлежат на преценка от съда с оглед цената на предоставените услуги, като от значение следва да са видът на спора, интересът, видът и количеството на извършената работа и преди всичко фактическата и правна сложност на делото – в този смисъл Опр. № 50015/16.02.2024 г. ТД № 1908/2022 г., 1 т. о. на ВКС. Съдът, след преценка на правната и фактическа сложност на настоящия спор, намира, че платеното от ищеца възнаграждение за един адвокат за представителство и защита в първоинстанционното производство, от образуването му, до приключване на устните състезания и участие в едно съдебно заседание, е прекомерно съобразно сложността на делото. Ето защо, възражението на ответната страна се явява основателно и следва адвокатското възнаграждение на ищцовата страна да бъде намалено до

минималното такова в размер на 490 лв., съобразно чл. 25, ал. 1 и 2 от Наредба за заплащането на правната помощ, при което ответникът следва да бъде осъден да плати на ищеца направените разноски по делото, в общ размер на 1273.66 лева, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

Осъжда „Електроразпределение Север“ АД, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 258, да плати на Н. К. Н., с ЕГН ***** и постоянен адрес с. М., обл. Шумен, ***, сумата 10 045.75 (десет хиляди и четиридесет и пет лева и седемдесет и пет стотинки) лева - обезщетение за претърпени имуществени вреди, от противоправно неизпълнение задълженията на длъжностни лица от ответното дружество за присъединяване на имота на ищеца към електрическата мрежа, изразяващи се в пропуснати ползи поради липса на доставяна електрическа енергия при упражняване от ищеца право на ползване върху собствения му недвижим имот, находящ се в с. М., обл. Шумен, за периода от 12.11.2020 г. до 20.02.2023 г., ведно със законната лихва от 06.11.2023 г., до окончателното плащане, на основание чл. 49 вр. чл. 45 ЗЗД.

Осъжда „Електроразпределение Север“ АД, с ЕИК ***, седалище и адрес на управление: гр. Варна, бул. „Владислав Варненчик“ № 258, да плати на Н. К. Н., с ЕГН ***** и постоянен адрес с. М., обл. Шумен, ***, сумата от 1 273.66 (хиляда двеста седемдесет и три лева и шестдесет и шест стотинки) лева - разноски, съразмерно уважената част от иска, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението е постановено с участието на трето лице помагач на страната на ответника ЗК „Уника“ АД.

Решението може да се обжалва в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд – Шумен.

Препис от настоящето решение да се връчи на страните по делото, заедно със съобщението за постановяването му на основание чл. 7, ал. 2 ГПК.

Съдия при Районен съд – Шумен: _____